03/06/2019

Η Αγία Θέκλα “φανέρωσε” τους δράστες της ληστείας

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Στη σύλληψη δύο ατόμων προχώρησε η Αστυνομία της Κύπρου σχετικά με υπόθεση κλοπής σταυρού από εκκλησία.

Σύμφωνα με την Αστυνομία, στις 31 Μαρτίου, καταχωρήθηκε καταγγελία από την ηγουμένη της μονής Αγίας Θέκλης στην Μοσφιλωτή, ότι την ίδια ημέρα άγνωστοι έκλεψαν από τη μονή έναν ξύλινο σταυρό με χρυσές λεπτομέρειες, αξίας 7.000 ευρώ.

Χθες το απόγευμα, μέλη της Αστυνομίας, στη βάση αξιολόγησης μαρτυρίας, συνέλαβαν δύο άτομα ως ύποπτα για την υπόθεση.

Πρόκειται για έναν άντρα 47 ετών, από χωριό της επαρχίας Λάρνακας, και μια γυναίκα, επίσης 47 ετών, από χωρίο της ελεύθερης Επαρχίας Αμμοχώστου. Οι δύο φέρονται να παραδέχθηκαν ενοχή. Αναμένεται να οδηγηθούν σήμερα ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας.

ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Η Ιερά Μονή της Αγίας Θέκλης, βρίσκεται 500μ. περίπου στα νότια του χωριού Μοσφιλωτή, της επαρχίας Λάρνακας. Είναι κτισμένη στο μέσο μικρής κατάφυτης

κοιλάδας, σε τοποθεσία που παρέχει την απαιτούμενη ησυχία για την μοναστική κοινότητα, που διαμένει σ’ αυτή.

Πνευματικά υπάγεται στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου και είναι μαζί με τις μονές του Αγίου Ηρακλειδίου, του Αγίου Παντελεήμονος Αχερά, του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, του Αγίου Κενδέα, της Μεταμόρφωσης και της Θεοτόκου, ένα από τα επτά γυναικεία μοναστήρια της Αρχιεπισκοπικής περιφέρειας.

Σύμφωνα με την παράδοση, την οποία κατέγραψε ο Άγγλος περιηγητής Γουίλιαμ Τέρνερ το 1815, η μονή της Αγίας Θέκλης κτίστηκε από την Αγία Ελένη κατά την επίσκεψή της, τις αρχές του 4ου αιώνα μ.Χ., στην Κύπρο, οπότε ίδρυσε και την Ιερά Μονή Σταυροβουνίου. Η σχετική παράδοση αναφέρει ότι η Αγία Ελένη έφθασε στην περιοχή, όπου σήμερα βρίσκεται η μονή και ανέπεμψε δέηση στο Θεό, οπότε άρχισε να ρέει από την γη αγίασμα, που δρόσισε την ίδια και την συνοδεία της. Στη συνέχεια πάνω από το σημείο αυτό έκτισε εκκλησία, την οποία αφιέρωσε στην Πρωτομάρτυρα και Ισαπόστολο Αγία Θέκλη.

Το αγίασμα υπάρχει μέχρι σήμερα και χρησιμοποιείται από τους πιστούς, για τη θεραπεία δερματικών νοσημάτων και εκζεμάτων.

Από το μονοπάτι που πέρασε η Αγία Ελένη με την Συνοδεία της, δίπλα από τη μονή, υπήρχαν μέχρι πρόσφατα δένδρα, που είχαν σχήμα κεκλιμένο. Μια πιστοποίηση από την φύση, που υποκλίθηκε στο πέρασμα της Αγίας.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Η παλαιότερη γνωστή αναφορά στην Ιερά Μονή της Αγίας Θέκλης είναι το 1780, σε ξεχωριστή σελίδα του κτηματικού κώδικα της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κύπρου και κάτω από τον τίτλο – «Του μοναστηριού της Αγίας Θέκλης», καταγράφονται σε αυτό τα Ιερά σκεύη, καθώς και ορισμένα άλλα αντικείμενα του ναού. Τόσο στον κτηματικό κώδικα του 1780, όσο και σε ένα προγενέστερο κώδικα, του έτους 1773, γίνονται αρκετές αναφορές στην κινητή και ακίνητη περιουσία της Μονής.

Αρκετά σημαντικές είναι οι πληροφορίες που έχουμε για την Ιστορία της μονής, στις αρχές του 19ου αιώνα. Η πρώτη σχετική αναφορά προέρχεται από το κατάστιχο ΙΙ του 1800, που φυλάσσεται στα αρχεία της Αρχιεπισκοπής Κύπρου, όπου αναγράφονται τα ονόματα πέντε μοναχών, οι οποίοι αποτελούσαν την αδελφότητά της. Τρεις από αυτούς κατάγονταν από το χωριό Μοσφιλωτή, ένας από τον Ψευδά, ενώ του ενός δεν αναφέρεται ο τόπος καταγωγής του.

Έξι χρόνια αργότερα το 1806, όταν επισκέφθηκε τη Μονή ο Ισπανός περιηγητής Αλί Μπέη (1767-1818), συνάντησε εκεί μόνο ένα μοναχό και ορισμένους υπηρέτες,

οι οποίοι ασχολούνταν με την καλλιέργεια των κτημάτων της.

Δύο Άγγλοι περιηγητές, ο στρατιωτικός Χένρι Λάϊτ και ο Γουίλιαμ Τέρνερ, οι οποίοι επισκέφθηκαν την Κύπρο το 1814 και το 1815 αντίστοιχα, δίνουν αρκετά επιπρόσθετα στοιχεία για την ιστορία της Μονής.

Ο Χένρυ Λάϊτ στο σχετικό κείμενό του, αναφέρει ότι σ' αυτήν διέμενε ένας ιερέας μαζί με δύο ή τρεις υπηρέτες, οι οποίοι ασχολούνταν με την προετοιμασία της γιορτής, προς τιμή της Αγίας Θέκλης, που θα γινόταν σε μερικές μέρες. Η φτώχεια και η αθλιότητα, που επικρατούσαν ανάμεσα στον αγροτικό πληθυσμό της περιοχής, ενδεικτικά των δεινών και των κακουχιών των Ελλήνων της Κύπρου κατά τα χρόνια της Τουρκοκρατίας (1571-1878), προκάλεσαν μεγάλη εντύπωση στον Άγγλο περιηγητή. Στο κείμενό του σημείωσε επίσης, ότι ο ιερέας της Μονής δεν γνώριζε ανάγνωση, αλλά ήξερε εκ μνήμης τη Θεία Λειτουργία. Ο Χένρυ Λάϊτ μας δίνει έτσι έμμεσα μία άλλη σημαντική πληροφορία, για το χαμηλό επίπεδο μόρφωσης του λαού, στα δύσκολα εκείνα χρόνια. Το μόνο σχολείο άλλωστε που λειτουργούσε στην Κύπρο στις αρχές της δεκαετίας του 1810, ήταν η Ελληνική Σχολή Λευκωσίας, που άνοιξε τις πύλες της το 1812, με πρωτοβουλία του τότε Αρχιεπισκόπου Κυπριανού (1810-1821). Ενδιαφέρουσα είναι και η πληροφορία για την ύπαρξη τοιχογραφιών στην εκκλησία, που την εποχή εκείνη ήταν ήδη κατεστραμμένες.

Ένα χρόνο αργότερα στις 6 Οκτωβρίου 1815, επισκέφθηκε την Μονή της Αγίας Θέκλης ο Γουίλιαμ Τέρνερ, ο οποίος ανάμεσα στα άλλα αναφέρει και την σχετική παράδοση, για την ίδρυση της Μονής από την Αγία Ελένη.

Λόγω της εορτής της Αγίας Θέκλης θα παρευρίσκοντο αρκετοί έλληνες χωρικοί από όλα τα μέρη του νησιού, έτσι αποδέκτηκε με χαρά πρόσκληση από τον κ. Περιστιάνη, το Πρόξενο της Ρωσίας, να γευματίσουν στο εξοχικό του σπίτι στο χωριό και να δει από κοντά το πανηγύρι.
Κατά την επίσκεψή του, είχε εντυπωσιαστεί από την ωραία περιοχή γύρω από τη Μονή, καθώς και τους Έλληνες χωρικούς που φορούσαν τις καλύτερες ενδυμασίες τους, διαφόρων χρωμάτων, κάθονταν τρώγοντας, πίνοντας και παίζοντας τα μαντολίνα τους, ένα είδος κιθάρας, τραγουδούσαν και χόρευαν.

Η Ιερά Μονή της Αγίας Θέκλης πανηγυρίζει στις 24 Σεπτεμβρίου, μέρα που η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη της Μεγαλομάρτυρος και Ισαποστόλου Αγίας Θέκλης. Την ημέρα αυτή γίνεται ένα από τα μεγαλύτερα πανηγύρια της επαρχίας Λάρνακας. Πλήθος προσκυνητών από όλη την Κύπρο, επισκέπτονται την Μονή, για να προσευχηθούν και να γιορτάσουν. Στα παλαιότερα χρόνια υπήρχαν στη γύρω περιοχή πολλοί φούρνοι, όπου έψηναν απαραίτητα το «οφτό κλέφτικο», για την

διασκέδαση της ημέρας αυτής.

Ο Γουίλιαμ Τέρνερ αναφέρεται, ότι επισκέφθηκε την Μονή στις 6 Οκτωβρίου, που αντιστοιχεί στην πραγματικότητα προς τις 24 Σεπτεμβρίου, εξαιτίας του γεγονότος, ότι οι χώρες της Δυτικής Ευρώπης ακολουθούσαν διαφορετικό ημερολόγιο από αυτές της Ορθόδοξης Ανατολής, πριν από το 1924.

Η τελευταία γνωστή αναφορά στη Μονή της Αγίας Θέκλης, προέρχεται από τα κατάστιχα VI του 1825 της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κύπρου, όπου αναφέρεται σαν ένα από τα 31 Μοναστήρια, που ανήκαν στην Αρχιεπισκοπική περιφέρεια. Η αδελφότητα της Μονής, τη χρονιά εκείνη, αποτελείτο από πέντε μοναχούς, οι οποίοι κατάγονταν δύο από την Μοσφιλωτή, ένας από τη Σια,. ένας από την Λουρουτζίνα και ένας από τον Κόρνο. Λίγα χρόνια αργότερα η Μονή διαλύθηκε, πιθανότατα εξαιτίας των μακρόχρονων επιπτώσεων, που προκάλεσαν στην εκκλησιαστική ζωή της Κύπρου, τα τραγικά γεγονότα του Ιουλίου 1821. Την ίδια περίοδο, άλλωστε εγκαταλείφθηκαν και πολλά άλλα Μοναστήρια του νησιού, αφού οι Οθωμανοί κατακτητές επικέντρωσαν το μένος τους σ’ αυτά, επιδιώκοντας έτσι να στερήσουν από την ελληνισμό της Κύπρου τα πνευματικά του κέντρα.

Στα χρόνια που ακολούθησαν η κτηματική περιουσία της Μονής ενοικιαζόταν από την Αρχιεπισκοπή σε κατοίκους των γύρω χωριών. Ένας από αυτούς ήταν και ο Οικονόμος Ιωαννίκιος, από τη Μοσφιλωτή, ο οποίος μερίμνησε, στα 1867 ώστε και διακοσμηθεί η προσκυνηματική εικόνα της Αγίας Θέκλης. Συγκεκριμένα, ενώ ο Ιωαννίκιος πότιζε τις φυτείες του Μοναστηριού, πρόσεξε πως σε κάποιο μέρος το έδαφος υποχωρούσε και απορροφούσε αρκετή ποσότητα νερού. Έκανε τότε το σταυρό του και αναφώνησε «Αγία Θέκλα μου, τζαί ναν’ευρετή, τζαι να σε παραγρυσώσω». Πράγματι, όταν έσκαψε βρήκε στην τοποθεσία εκείνη πήλινο δοχείο γεμάτο βενετικά χρυσά νομίσματα, γεγονός που του επέτρεψε να υλοποιήσει το τάμα του. Στη συνέχεια προσκάλεσε τον τεχνίτη Χατζηγιάννη, ο οποίος φιλοτέχνησε το κάλυμμα της εικόνας και χάραξε τη σχετική επιγραφή «Φιλοτίμου δαπάνη του επιστατούντος Οικονόμου Ιωαννικίου Παπαγεωργίου 1867».

Στο επάργυρο κάλυμμα της εικόνας περιλαμβάνονται έξι παραστάσεις, από το βίο της Αγίας Θέκλης. Η εικόνα είχε αρχικά αργυροκοσμημένο στέμμα, το οποίο ήταν δωρεά, στα 1816 του Εθνομάρτυρα Κύπρου Κυπριανού. «Δέξαι ώ Θέκλα το στέμμα ώσπερ Δώρον, ο σος προσάγει Κυπριανός ο Κύπρου αωϊστ΄» . Ο Ιωαννίκιος μερίμνησε και τοποθετήθηκε το στέμμα στην εικόνα της Αγίας, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Για την αγιογράφηση των εικόνων προσέφεραν και άλλοι δωρητές, όπως η

Φλουρού, ο Κωνσταντάς, η Βασιλού και άλλοι, που αναφέρονται στις επιγραφές.

Στα τέλη της τουρκοκρατίας, λειτούργησε στο Συνοδικό της μονής, ελληνικό σχολείο, στο οποίο φοιτούσαν περίπου πενήντα παιδιά, από τα χωριά Μοσφιλωτή, Σιά, Κόρνο, Πυργά, Ψευδά και Αγία Άννα. Σ’ αυτό δίδαξαν, ανάμεσα σε άλλους , οι Νικόλαος Χιώτης από τη Χίο, Αντώνιος Ευστρατίου από τα Πυργά, Εμμανουήλ Χριστοφίδης από τα Λύμπια, ο δάσκαλος Χρυσόστομος από την Αγία Βαρβάρα και οι Κωνσταντίνος Κυπραίος και Ιωάννης Κασουλίδης από τη Λευκωσία. Το γεγονός αυτό υπενθύμιζε, παλαιότερα, μισοσβησμένη επιγραφή που υπήρχε στην πόρτα του παλιού Συνοδικού και η οποία σήμερα έχει αντικατασταθεί από άλλη ευκρινέστερη. Το σχολείο συνέχισε να λειτουργεί μέχρι το 1914, οπότε ιδρύθηκε το δημοτικό σχολείο της Μοσφιλωτής.

Αρκετά χρόνια αργότερα, το 1965, εγκαταστάθηκαν στη μονή της Αγίας Θέκλης, κατόπιν αδείας του Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ¨ (1913-1977), παλαιοημερολογίτες μοναχοί, μετά την καταστροφή της μονής τους και τη δολοφονία τριών μελών της αδελφότητάς τους, από φανατικούς Τούρκους, που έγινε την 1η Ιανουαρίου 1964. Δεκατέσσερα χρόνια αργότερα, το 1979, απεχώρησαν και η μονή έμεινε και πάλι χωρίς ενοίκους.

Στα εντελώς πρόσφατα χρόνια η Μονή της Αγίας Θέκλης επαναλειτούργησε, τη φορά αυτή ως γυναικείο μοναστήρι. Στις 9 Νοεμβρίου 1991 εγκαταστάθηκαν σ’ αυτή, οι κατά σάρκαν αδελφές Κωνσταντία και Ευλογία, οι οποίες διετέλεσαν προηγουμένως μέλη της αδελφότητα του Αγίου Γεωργίου του Αλαμάνου και του γυναικείου μοναστηριού του όρους Σινά. Ο αριθμός των μοναζουσών αυξήθηκε στη συνέχεια, αφού και άλλες μοναχές προστέθηκαν στην αδελφότητά της. Σήμερα (2004) διαμένουν στη μονή εννέα μοναχές, με ηγουμένη την Μοναχή Κωνσταντία.

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΕΚΛΗΣ (ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ)

Η Αγία Θέκλη ήταν κόρη της Θεοκλείας, από το Ικόνιο και στα 18 της χρόνια, ήταν αρραβωνιασμένη με κάποιον που τον έλεγαν Θάμυριν. Όταν ο Απόστολος Παύλος πήγε, από την Αντιόχεια στο Ικόνιο, έμενε στο σπίτι του Ονησιφόρου και εκεί δίδασκε την πίστη στο Χριστό, σε όλους εκείνους, που πήγαιναν κοντά του. Η Αγία Θέκλα έμενε στην ίδια γειτονιά και όταν άκουε τα γλυκύτατα λόγια του Παύλου, ξεχνούσε το φαγητό, το ποτό και όλα τα αναγκαία για να ζήσει. Ξεχνούσε ακόμη και την μητέρα της και τον αρραβωνιαστικό της, παρόλο που αυτοί προσπαθούσαν να την εμποδίσουν ν’ ακούει τα λόγια του Παύλου. Όταν ο Παύλος πήγε φυλακή, τότε η Αγία Θέκλη πήγε νύχτα και άκουε την διδασκαλία του αποστόλου και από τότε τον ακολουθούσε. Επειδή και οι δύο αντιστάθηκαν στον ανθύπατο, ο μεν

Παύλος διώχτηκε δαρμένος από το Ικόνιο, η δε Θέκλα με την βοήθεια του θεού, γλίτωσε από την φωτιά που την έριξαν και ξεκίνησε για να βρει τον Απόστολο. Τον βρήκε να κρύβεται μέσα σ' ένα τάφο, μαζί με τον Ονησίφορον, τον ξενοδόχον του και πήγε μαζί του στην Αντιόχεια. Μόλις μπήκαν στην πόλη, ο Αλέξανδρος, ο πρώτος άρχοντας της Αντιόχειας, ερωτεύθηκε την Θέκλη. Επειδή παρεκάλεσε τον Παύλο για να την πάρει γυναίκα του και δεν τα κατάφερε, τότε την έπιασε και την φίλησε ξεδιάντροπα, στην μέση του δρόμου. Η Αγία τότε φωνάζοντας, έσχισε το πανωφόρι του άρχοντα, έριξε από την κεφαλή του το στεφάνι που φορούσε και ζητούσε μόνον τον Παύλο. Ο δε Αλέξανδρος μη μπορώντας να αντέξει αυτήν την ντροπή, κατήγγειλε την Θέκλα στον ηγεμόνα. Τότε δίνεται η μάρτυς τροφή σε μίαν λέαιναν και έπειτα δίνεται σε λιοντάρια και άρκτους. Όμως χωρίς να πάθει τίποτε, είδε ένα λάκκο γεμάτο με νερό και επειδή ήθελε προ πολλού να βαπτιστεί, μπήκε μέσα. Οι φώκες που βρίσκονταν μέσα, αμέσως από θεία δύναμη, έμειναν νεκρές. Μετά δίνεται πάλιν η παρθένος στα θηρία. Οι γυναίκες που βρίσκονταν τριγύρω, κατηγορούσαν τον ηγεμόνα, γιατί τιμωρούσε μια αθώα γυναίκα και έδειχναν μεγάλη αγάπη στην Θέκλη. Ιδιαίτερα η συγγενής του Καίσαρα Τρύφαινα, η οποία την φύλαττε και την είχε σαν την κόρη της Φαλκονίλλα, η οποία είχε πεθάνει.

Μετά από αυτά, η αγία δέθηκε κοντά σε δύο φοβερούς ταύρους του Αλέξανδρου. Αλλά και από αυτούς έμεινε αβλαβής. Ο ηγεμόνας και ο άρχοντας Αλέξανδρος, σκέφτηκαν ότι επιχειρούν αδύνατα πράγματα και επειδή έβλεπαν και την ευγενεστάτη Τρύφαινα να λιποθυμεί από την υπερβολική λύπη, για τα βάσανα της Θέκλης, άφησαν την αγία ελεύθερη, για να ζήσει όπως θέλει.

Μετά την απελευθέρωση της αγίας και αφού πέρασε αρκετός καιρός, πήγε στα Μύρα και βρήκε τον Παύλο. Από εκεί γύρισε πάλι στο Ικόνιο και με την γνώμη του Παύλου, άρχισε να διδάσκει το Ευαγγέλιο στους άπιστους. Επειδή έβλεπε την μητέρα της ότι δεν πίστευε στα λόγια του Ευαγγελίου, γι' αυτό την άφησε και πήγε στο Ικόνιο, στον τάφο που βρήκε προηγουμένως τον απόστολο Παύλο μαζί με τον Ονησίφορο. Τον προσκύνησε και πήγε στην Σελεύκεια. Βγήκε ένα μίλι έξω, ανέβηκε στο βουνό Καλαμών και κατοίκησε μέσα σ' ένα σπήλαιο. Εκεί δέχτηκε πολλές ενοχλήσεις από τους δαίμονες. Έγινε γνωστή σε όλους για τις αρετές και τα θαύματά της και προσέλκυσε πολλές γυναίκες, ευγενείς και αρχόντισσες, να την μιμηθούν στην άσκηση. Επειδή δε η αγία φαινόταν σε όλους άμισθος γιατρός του σώματος και της ψυχής, οι γιατροί της Σελεύκειας την φθονούσαν και γι' αυτό έστειλαν μερικούς νέους για να την ατιμάσουν. Η αγία όταν τους είδε να ορμούν κατά πάνω της ξεδιάντροπα, επικαλέστηκε την βοήθεια του θεού. Τότε , ως εκ θαύματος , άκουσε θεία φωνή να της λέει, να μπει μέσα σε μια πέτρα, η οποία σχίστηκε γι' αυτήν και εκεί αναπαύτηκε για πάντα κοντά στον Θεό, σε ηλικία 90

χρονών.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΘΕΚΛΗΣ

Καταγράφονται ενδεικτικά μόνο δύο πρόσφατα θαύματα, από το πλήθος των θαυμάτων της Αγίας Θέκλης.

Ο Παναής Χατζηιωνάς, προσβλήθηκε , νέος όντας από εξανθήματα (καρφίτες, στην κυπριακή διάλεκτο) και στα δύο του πόδια, με αποτέλεσμα να υποφέρει ιδιαιτέρως όταν περπατούσε.
Πήγε στους γιατρούς, έβαλε αλοιφές αλλά τίποτα. Μία μέρα καθώς επέστρεφαν από το Σταυροβούνι μαζί με τον αδελφό του Βασίλη- το ταξίδι από τη Λύση στο Σταυροβούνι ήταν πάντα με τα πόδια – σταμάτησαν στην Ιερά Μονή της Αγίας Θέκλης, για να προσκυνήσουν. Εκεί πήρε λάσπη από το αγίασμα της Αγίας Θέκλης και άλειψε τα πόδια του. Μέχρι να φθάσουν στη Λύση είχαν εξαφανιστεί τα εξανθήματα και από τα δύο του πόδια. Σε μεγαλύτερη ηλικία και αμέσως μετά από την τουρκική εισβολή, στην προσφυγιά, έβγαλε ένα εξάνθημα – καρφίτη- πάνω στη μύτη. Και αυτή τη φορά πήρε λάσπη από την Αγία Θέκλη και αφού την άλειψε στο χώρο της ασθένειας το κακό εξαφανίστηκε.

Συχνά-πυκνά επικαλείτο το θαύμα, για να δείξει τη δύναμη του Θεού. Αυτά τα «βορβόπυλα» έλεγε, μπορούν να κάνουν ότι δεν κάνουν γιατροί και επιστήμονες. Ο Θεός ακόμη και μέσα από αυτά τα άχρηστα υλικά κάνει θαύματα.

Με την χάρη του Κυρίου μας και ευχή του πνευματικού μου οδηγού, θα παρουσιάσω ένα θαύμα του Κυρίου μας , που με τις πρεσβείες της Αγίας Θέκλης, με ευεργέτησε, παρά τις αμαρτίες μου.
Υπέφερα περίπου δύο χρόνια. Είχα και στα δύο μου χέρα σκαθάρους. Πήγα στο γιατρό Π.Σ. Μου είπε δεν θεραπεύονται, αλλά θα σου δώσω καυστήριον να τους καίς. Όταν το έκανα, βλαστούσαν άλλοι. Στις 24 Σεπτεμβρίου, δηλαδή την ημέρα που γιορτάζει η Εκκλησία τη μνήμη της Αγίας Θέκλης, πήγα και λειτουργήθηκα στο μοναστήρι στη Μοσφιλωτή. Ήταν Κυριακή. Αφού ψάλλαμε, λιτανεύσαμε τη εικόνα της Αγίας. Κοινώνησα με τη χάρη του Θεού. Όταν θα έφευγα έβαλα λάσπη στα χέρια μου. Από τότε θεραπεύτηκα και δεν ξαναπαρουσιάστηκε τέτοιο πρόβλημα σε μένα. Ευχαριστώ τον Κύριο που θεραπεύτηκα. Και την Αγία Θέκλη, επίσης θέλω να ευχαριστήσω όπου με την πρεσβεία της πιστεύω ότι ευεργετήθηκα.

Πηγή: Philenews/ΚΥΠΕ